

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6619/2025
05.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Републичка дирекција за воде, са седиштем у Београду, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде за фактичко заузеће, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1853/24 од 06.02.2025. године, у седници одржаној 05.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1853/24 од 06.02.2025. године у ставу првом изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1853/24 од 06.02.2025. године у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Крушевцу, Судска јединица у Варварину П 3079/23 од 20.03.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати на име накнаде за експроприсану непокретности и то за заузеће целе катастарске парцеле бр. .. КО ... у површини од 356 м2 износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом од 27.12.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 1853/24 од 06.02.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда на основу признања у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је пресуда на основу признања у ставу другим изреке и предмет у овом делу враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у потврђујућем делу (став први изреке), тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене

материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи по члану 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, одлучено је о тужбеном захтеву за исплату накнаде за фактичко заузеће којом је захтев усвојен сходно одредби члана 348. став 1. ЗПП, с обзиром да је тужена признала тужбени захтев у целости, по основу и висини, а не ради се о захтеву којим странке не могу располагати (члан 3. ЗПП). Институт посебне ревизије резервисан је за питања правилне примене материјалног права, па пошто се ревизијом указује на питања испуњености услова за доношење пресуде на основу признања у смислу одредби члана 348. и члана 3. став 3. Закона о парничном поступку, која су процесноправне природе, а не материјалноправне природе, по оцени Врховног суда нису испуњени законски услови за одлучивање о изјављеној ревизији као о посебној.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потражљивање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби члана 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда донетој у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде за фактичко заузеће поднета је 27.12.2023. године. Вредност предмета спора је 50.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужиоца није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**